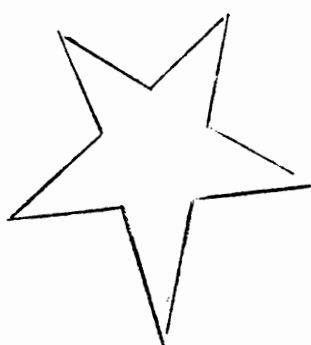
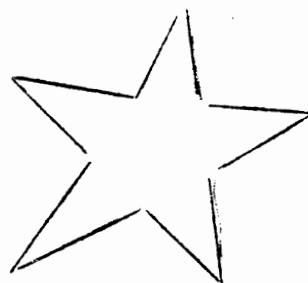
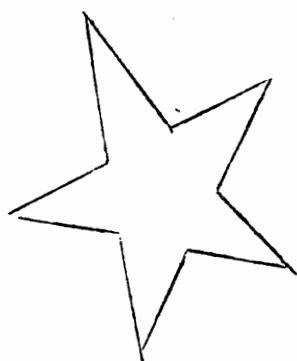

53

LEVENDE STERREN

orde der verdraagzamen

's-Gravenhage

VERENIGING
» ORDE DER VERDRAAGZAMEN «

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - Gevestigd te 's-Gravenhage

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315 - Giro no. 468874 t.n.v. de "ODV", Den Haag

LEVENDE STERREN.

Wanneer u omhoog kijkt naar de nachthemel en daar al die pinkelende en stille puntjes ziet staan, die kleine lichtjes, is het waarschijnlijk moeilijk u voor te stellen dat elke ster een zon is. Een zon, die over het algemeen heel wat groter is dan uw eigene, want de kleine zonnen ziet u met het blote oog practisch niet. Deze zonnen zijn met elkaar verbonden in systemen. Wij zien die systemen zich ontwikkelen tot een octopusachtig rad, dat men dan veelal een sterrennevel noemt en dat zich in volledig ontplooide vorm kan uiten (dus bijna discussachtig) dan wel in een trechtervorm. Wij spreken dan van een nevel, waarin sterrengeboorte nog voortdurend plaatsvindt.

Deze sterren hebben echter een reeks bijzondere kwaliteiten en eigenschappen. Zoals ik reeds opmerkte, wordt een ster geboren. Maar geboorte houdt niet alleen in het ontstaan van een stoffelijk voertuig of een mechanisch gebeuren; het houdt in een zekere bezieling. Ik hoop dan ook u op deze avond o.m. duidelijk te maken, dat sterren inderdaad en letterlijk levende wezens zijn, bezielde, denkend en handelend.

Dit is natuurlijk wat moeilijk, gezien het feit dat de tijd-scala van een ster nu eenmaal heel anders ligt dan die van een mens. Eén ademhaling van een zon kan al heel gauw een paar maanden in een mensenleven zijn. Maar laat ons dan allereerst een ogenblik die belichaming bezien.

Wij kennen materie in fijn verdeelde vorm, die in werveling geraakt. In deze vortex van kleine materie ontstaat hitte; door deze hitte ontstaan kleinere materie-wervelingen. (Ze komen ongeveer overeen met datgene, wat u op een straathoek wel eens ziet, wanneer stof door een wervelende wind wordt opgezweept.) Het geheel heeft een eigen magnetisch veld en eigen zwaartekrachtverhouding. Dit houdt in dat de grootste wervelingen, die dus meer materie hebben opgezogen, naar buiten toe bewegen. Daarbij ontstaat wrijving en deze wrijving veroorzaakt warmte. De warmte veroorzaakt eerst atomaire, daarna moleculaire bindingen. De snel verhoogde moleculaire rotatie doet chemische reacties ontstaan en door de snelheid, waarmee het proces zich afspeelt, hebben wij hoofdzakelijk te maken met wat men minder stabiele elementen noemt.

Zo ontstaat dan op den duur aan de buitenkant - en ongeveer te halver hoogte van de trechter - wat wij noemen: een ster. Een hoeveelheid materie, die in haar middelpunt onder zeer hoge druk staat, maar naar buiten ten hoogste een ijle gasvormige atmosfeer weet te vormen, welke echter - dank zij het werken van de oermaterie - in gloed komt. Deze gloed zal uit de oppervlakte voortdurend kracht opnemen. De chemische omzetting veroorzaakt zware elementen, die terugzakken. Het gevolg is, dat een soort wisselwerking ontstaat, waarbij uit de kern de instabiele elementen naar de atmosfeer van een zon gaan, in die atmosfeer worden omgezet (zoals het voedsel in het menselijk lichaam bij wijze van spreken), ontdaan worden van een gedeelte van

hun energie, daar echter aan straling zijn blootgesteld (ontbinding van hetgeen zich aan de oppervlakte bevindt) en weer instabiele elementen vormen, die op de oppervlakte terugzinken en op den duur vaak worden teruggezogen tot ongeveer $1/3$ van de omvang. De kern zelf blijft over het algemeen betrekkelijk stabiel en onberoerd.

Wat hier geschiedt kunnen wij een levensproces noemen.

In de eerste plaats wordt kracht van buiten opgenomen. Uit de ruimte worden door de daar aanwezige velden bepaalde hoeveelheden kracht opgenomen.

In de tweede plaats: er wordt een eigen aura geproduceerd (het zwaarte-krachtveld van de zon (ster)).

In de derde plaats: er is wel degelijk een uitingsvorm: nl. reeksen stralingen van verschillende aard.

Ten laatste - wat ook interessant is: er is een soort stofwisselingsproces. Wanneer nl. de in de atmosfeer ontstane chemische verbindingen terugvallen op het oppervlak, blijkt een deel daarvan niet in staat te zijn zich met de eigen zonne-materie te verbinden. Zo ontstaan even boven het oppervlak grote hoeveelheden wervelende doffe materie. Deze is niet actief. Zij wordt over het algemeen in de ruimte geslingerd. Wanneer dit gebeurt, ontstaat een werveling. Deze werveling veroorzaakt een soort gat in de atmosfeer en deze trechter maakt het daardoor mogelijk, dat in de zon (ster) zelf de actieve materie, die naar buiten wil, in versterkte mate wordt uitgespuwd. Zo ontstaat een zonnevlek, die van allerhand elektrische en magnetische verschijnselen vergezeld gaat, welke ook op grote afstand merkbaar zijn. Bovendien ontstaan dikwijls zeer sterke neutronen- en protonenstralingen. Hierdoor geeft de ster energie af.

Omdat zij door haar groot zwaartekrachtveld echter ook als een soort visser werkt en vele kleinere lichamen uit de ruimte tot zich trekt, zo "eet" een ster ook. Zo verslindt uw zon dagelijks aan kleinere en grotere materiebrokjes ongeveer evenveel materie als nodig zou zijn om met een gemiddelde diepte van 15 tot 20 km een vasteland Europa-Azië op te bouwen. Een aardige hoeveelheid. Uw eigen zon is dan nog een betrekkelijk matige zon.

Een ster is eerst jong. Wanneer zij jong is, zijn haar elementen nog niet volledig stabiel. Zoals wij bij een jong kind zien dat het geraamte nog buigzaam is, de schedel vaak nog zachte punten vertoont, kortom dat nog geen algehele hechting is tot stand gekomen, zo zien wij dat ook bij een jonge ster. Zij heeft enorm zware uitbarstingen, werpt vaak overbodig veel materie van zich af en produceert ongeregelde veldverschijnselen. Wanneer zij wat ouder wordt, gaat zij haar eigen baan bepalen; en meer en meer wordt deze een rechte lijn, in plaats van - zoals in het begin - een ietwat golvende. Zodra dit proces optreedt, kan zo'n ster baren; d.w.z. zij kan planeten voortbrengen als zij in het zwaarteveld van een andere ster komt. De planeten worden dan ook meestal als sterrenkinderen beschouwd, ofschoon zij nooit volwassen sterren zullen worden.

Er zijn natuurlijk ook andere mogelijkheden, waardoor een planetenstelsel kan ontstaan. Er zijn in het geheel meen ik 8 of 9 veelvoorkomende systemen, waaronder botsing, explosie e.d. Nu zullen wij ons daarmee niet vermoeien, maar trachten te zien wat zo'n ster in haar leven doet.

Zij volgt niet een onveranderlijke baan. Dit is al heel typisch, want in een zuiver mechanisch Al zou elke baan - door snelheid en massa bepaald - een vaste en onveranderlijke lijn moeten volgen. Dit blijkt bij sommige sterren niet zo te zijn. Zij blijkt een afbuigingshoek tot 15 graden van de rechte lijn tot stand te kunnen brengen. Voor een mens is dit als wendbaarheid misschien miniem. Maar voor een ster betekent het dat zij dus - althans gedeeltelijk - haar eigen positie kan bepalen in de sterrennevel, waarin zij zich bevindt.

In de tweede plaats blijkt, dat de ster gebonden is aan een sterren-

nevel, zoals de mens b.v. aan de wereld. Sterren, die leven, verlaten nimmer een sterrennevel. Zij blijven in dit systeem rondzwerven; zij vervullen daarin haar bestaan. Wel kan het voorkomen, ofschoon niet al te vaak, dat aan één van de uiterste randen van een sterrennevel een ster sterft. Dit sterven geschiedt meestal zo: Zij vormt een tijdlang in zichzelf een steeds geringere hoeveelheid materie met steeds grotere massa. Haar betrekkelijk geringe activiteit kan daardoor zeer snel toenemen. Zij wordt dan wat men noemt een "nova". Als nova heeft zij echter niet de mogelijkheid door opname van voldoende voedsel van buiten haar eigen reactie in stand te houden. Men zou kunnen zeggen: zo'n ster sterft eigenlijk van uitputting, omdat zij al haar reactie-materiaal volkomen opgebruikt; er is geen stofwisseling meer, daardoor geen hartslag en geen voortdurend op en neer gaan van bepaalde atoom- en moleculevormen.

Er blijft slechts een bonk dode materie over. Gewoonlijk blijft deze - dat moet ik toegeven - nog lange tijd in de sterrenwereld rondzwerven om zich op den duur te ontbinden, in botsing te komen, als satelliet gevangen te worden door een andere ster en in een enkel geval zelfs door een ster in eigen massa te worden opgenomen. Bevindt een dergelijke ster zich echter op het ogenblik van sterven in een baan, die haar uit de sterrennevel zal verwijderen, dan kan zij door een uiterste krachtsinspanning tijdelijk een zo grote snelheid krijgen (u weet, snelheid vergroot massa, dus haar eigen massawerking t.o.v. de sterrennevel wordt ook veel groter), dat zij zich daardoor al stervende kan verwijderen en in de ijle ruimte tussen de grote sterrennevels kan verdwijnen.

Hier hebben wij dan antwoord op de vraag: Hoe leeft een ster?

Wat is nu de gemiddelde levensduur van een ster?

• Het is heel moeilijk om dit te bepalen, maar wij komen tot een gemiddelde levensduur van sterren van ongeveer 750.000.000 jaar. Veel jonger sterven ze haast nooit. Er zijn er echter die het duizendvoudige aan leeftijd kunnen halen. Onvoorstelbare getallen, die voor het menselijk begrip niet zijn te omvatten.

Het leven van een ster als entiteit echter impliceert, dat een persoonlijke tijd en tijdswaardering voor haar zal bestaan. Laat ons deze voor een kleine ster als Sol (vijfde grootte) ongeveer als volgt vaststellen: een uur is ongeveer 3 mensen-jaren. Dan kunt u verder berekenen, als het u interesseert, hoe in jaarverhouding haar bewustzijn is.

O ja, laat mij niet vergeten eerst te vertellen wat voor bezieling een ster kent.

De ster is in zichzelf een scheppend wezen. Door haar sterke uitstraling en grote invloed op haar omgeving kan zij een soort scheppende functie gaan vervullen. Zij kan b.v. mede oorzakelijk zijn voor het ontstaan van leven; zij kan chemische reacties beïnvloeden; zij kan de statische verhoudingen op een planeet of in een andere ster plotseling wijzigen. Een dergelijk ingrijpen echter, betekent dat zeer veel bewust leven betrokken kan zijn bij een dergelijke reeks daden. De verantwoordelijkheid, die een levende ster daardoor heeft, is wel zeer groot. Hieruit kan de conclusie worden getrokken dat slechts entiteiten, die zeer bewust zijn, een dergelijk pad kunnen bewandelen. Zij kunnen nl. overzien wat zij doen. Een onbewuste ster echter zou chaos scheppen en zichzelf in zeer korte tijd vernietigen. Er moet dus een groot bewustzijn worden vooropgezet.

In de tweede plaats is een bepaalde scheppende werking noodzakelijk, ook al wordt geen menselijk leven geschapen. Elke ster doet iets. Zij weeft een net van verbindingen door het Al; zij zendt stralingen naar objecten uit, die zeer vele lichtjaren verwijderd zijn en die daar wel degelijk invloed kunnen uitoefenen. Dus: door haar verantwoordelijkheid heeft de ster niet slechts een groot bewustzijn maar ook wéten, een groot verantwoordelijkheidsbesef en zelfs een begrip van - ik zou haast zeggen - tijdloosheid. Want vergeleken bij de mens is een ster bijna eeuwig.

De ziel, die daarin leeft, moet wel zeer complex zijn. Een zeer complexe

ziel, die beschikt over practisch alle soorten materie, die verder zou kunnen beschikken over alle materie van haar planeten, welke toch direct met haar verwant en chemisch onmiddellijk aan haar gebonden zijn, zal in staat zijn haar eigen persoonlijkheid te openbaren op elk van haar planeten. Dit is een belangrijk punt, omdat wij nl. in het verleden van de mensheid veel mythologische verhalen vinden, waarin "de goden op aarde wandelen" of "de mens wandelt met God".

Nu wil ik niet zeggen, dat elke godenfiguur, die de mens ooit heeft beschreven, een werkelijke godheid is geweest, een directe manifestatie van b.v. de zon. Maar we kunnen toch wel opmerken dat - ofschoon de mens zeker vaak aan bijzondere helden of vorsten een goddelijke graad heeft verleend - er bepaalde verschijnselen zijn, die we niet zonder meer weg kunnen vagen. Als voorbeelden zijn er: het karnen van de wereldzee door Indra, die het wereldgif drinkt; of: God, Die met Adam wandelt in het paradijs; God, Die Zich op aarde manifesteert aan Noë.

Een vreemd iets, dat echter verklaarbaar wordt, als wij aannemen dat een dergelijke kracht, een dergelijke ster, de manifestatie-mogelijkheid heeft van haar eigen wezen - in elke willekeurige vorm overigens - dáár, waar een volledige verwantschap van materie bestaat.

Heb ik dit gezegd, dan kom ik onwillekeurig op de zon terug als het beste voorbeeld. Zou het toevallig zijn dat de zon niet alleen aanbeden wordt - dit kunnen wij uit vroegere klimatologische omstandigheden nog wel verklaren - maar dat de persoonlijkheid die men bij zovele primitieve volkeren aan die zon toekent bijna gelijk is. Want er is niet veel verschil tussen de Egyptische opvatting van de Zonnegod en de Mexicaanse. Er is niet veel verschil tussen de zanaanbidding, die de Kelten kenden en die we nu nog in sommige delen van Afrika vinden. Klaarblijkelijk ziet men de persoonlijkheid van de zon overal ongeveer gelijk.

Die zon manifesteert zich dus klaarblijkelijk voor al deze mensen ook ongeveer gelijk. Zij leven - deze mensen wel te verstaan - in geheel verschillende delen van de wereld. Zij ondergaan een geheel verschillend klimaat. Hun verhouding tot de zon is dan ook vaak een geheel andere. Toch zien zij hoofdzakelijk dezelfde eigenschappen. U kunt mij hier controleren, als u de mythologie van de verschillende volkeren nagaat en ziet, hoe de zonnefiguur daarin wordt voorgesteld.

Ik neem dus aan, dat de geest van een ster een grote en leidinggevende functie heeft bij het scheppend werk. Dit is voor een zon die planeten heeft heel mooi, heel begrijpelijk, heel aardig. Maar als een zon nu geen planeten heeft? Zal dan een dergelijke entiteit stil zitten? Onwillekeurig komen we weer op een terrein dat bijgeloof heet, evenals de mythologie van vroeger en dat tegenwoordig wel eens "astrologie" wordt genoemd. Hier neemt men aan een beïnvloeding van de aarde - en klaarblijkelijk dus ook van het zonnestelsel - door bepaalde groeperingen van sterren. Die groeperingen zijn op aarde schijnbaar willekeurig samengesteld. Maar samengesteld of niet, de invloeden daarvan zijn in mensentypen b.v. inderdaad wel te herkennen. Zelfs als wij veel van de astrologie in twijfel willen trekken, zullen we toch moeten toegeven dat een goed astroloog in staat is alleen aan de hand van het uiterlijk van een persoon ongeveer diens geboortedatum te schatten. Dan zullen we verder moeten toegeven dat het mogelijk is - als men over algemene gegevens beschikt - inderdaad aan de hand van astrologische berekeningen het juiste geboorte-uur na te gaan; iets wat bij contrôle vaak juist blijkt, ook al zullen afwijkingen van enkele minuten dikwijls voorkomen. Natuurlijk gebeurt dat niet overal; niet elke astroloog is even bekwaam. Dit neemt niet weg, dat hier een invloed kenbaar is. En die invloed staat dan ook klaarblijkelijk in verband met de sterrentekens van de Dierenriem.

Wanneer wij dit willen verklaren, zouden we moeten stellen dat de sterren bepaalde maatschappelijke verhoudingen hebben, dat zij a.h.w. landen vormen of naties. En doen we dit, dan wordt het heel begrijpelijk dat uit

een bepaalde hemelstreek (dus los van de sterren die men als symbool daarvan heeft gekozen) ook een bepaalde invloed komt. Want vergeet niet, de werking en de taal van de sterren drukt zich uit o.m. in stralingen, het produceren van velden, kortom, elektrische en magnetische verschijnselen.

Inmiddels is op aarde aangetoond dat elektrische en magnetische verschijnselen zowel als straling invloed kunnen hebben op wordende wezens; o.a. heeft men dit de laatste tijd door enkele dierproeven kunnen aantonen in verband met het onderzoek van genetische beschadiging bij b.v. atoom-explosie en ruimtevaart.

Zou het nu zo vreemd zijn, als wij de stelling opperen, dat de zon in voortdurend contact is met bepaalde groepen van sterren en waarschijnlijk zelf ook tot één van deze groepen behoort? In dat geval nl. kunnen wij heel rustig aannemen dat de scheppende werkingen, die voor de aarde hoofdzakelijk van de zon uitgaan, toch zullen worden beïnvloed door de groep, waarmee de zon op dat ogenblik in directe relatie is. Hiermee valt de logische opbouw van het astrologisch systeem ineen, dat weet ik. Maar neem mij niet kwalijk, als ik hier onmiddellijk aan toevoeg: astrologie is nu eenmaal een ervaringswetenschap, zodat op aarde verschijnselen zijn geconstateerd, die niet in overeenstemming zijn met de directe verhouding welke tussen zon en andere sterren bestaat, maar wèl kenbaar zijn aan de stand van de sterrenhemel rond deze aarde.

Hiermee hebben wij dus aan de sterren een soort maatschappij toegerekend. Wij hebben hun verder kinderen toegedacht. Wanneer een ster planeten voortbrengt, zal zij - gezien de chemische eenheid van het lichaam - haar eigen persoonlijkheid in deze kunnen manifesteren. Zij zal dus - wanneer zij planeten heeft - een beeld zijn van een soort gespleten persoonlijkheid. Zij zal delen van haar eigenschappen onmiddellijk in de planeten projecteren en wel in overeenstemming met hun chemische samenstelling en mogelijkheden.

Elke planeet zal een eigen karakter bezitten. Dit eigen karakter zal onderdanig zijn aan de zon en - zijn kracht ontvangend van de zon - op elke andere planeet eveneens inwerken. Hier vinden wij de verklaring voor de beïnvloeding van de aarde door de planeten. Wij zouden zelfs verder kunnen gaan en hieruit eveneens kunnen verklaren, hoe het komt dat de meeste meteoren en kometen op de aarde geen directe invloed uitoefenen. Zij behoren niet tot het stelsel van onze zon - er is een te kleine chemische verwantschap - zodat de verschijnselen, welke door een in massa meestal kleinere komeet of meteor worden veroorzaakt, niet in staat zijn op aarde een werkelijk ingrijpende verandering tot stand te brengen. Slechts waar van een verwantschap sprake is, zal een komeet, een meteor enz. invloed op een planeet kunnen uitoefenen. Meteoren, die dan ook wèl invloed uitoefenen, zijn o.m. de restanten van die ene planeet, welke eens is geëxplodeerd en daardoor in vele brokstukken is uiteengevallen. Wij noemen dit tegenwoordig de Asteroïden Gordel. Zo is het dus voor zon, planeten en hun relatie met de sterren.

Hoe mogen wij nu deze sterren zien, als wij proberen een soort hiërarchie op te bouwen in de hemelen met een stoffelijke belichaming? Van een menselijk standpunt uit gezien is een ster bijna een godheid. Wij mogen hen dus wel degelijk vergelijken met engelen b.v.: de grote krachten Gods. Ook dit blijkt weer in de menselijke mythologie te zijn neergelegd. Want als wij in de vroegste begrippen van de sterrenkunde (dus de astrologie van die tijd) gaan zoeken, dan vinden we dat bepaalde latere engelen en aartsengelen, vooral die met een bijzondere functie, geassocieerd worden met planeten. Michaël b.v. wordt meestal geassocieerd met Mars. Een vreemd iets. Dit is dus wel een reden om aan te nemen, dat wanneer we op aarde spreken - of wat dat betreft in aardgebonden of nog dicht bij de aarde liggende sferen - van engelen, wij in zeer vele gevallen zullen spreken over grote stoffelijke wezens van een onvoorstelbare levensduur in de stof, een onvoorstelbaar groot bewustzijn, een onvoorstelbaar grote scheppingskracht

ook, die in de hemel wonen en letterlijk dus in de ruimte.

Wij willen nu nog eens kijken, of we van die sterren misschien meer kunnen zeggen. En dan valt mij op, dat b.v. Algol wordt genoemd een "kwa-
de ster", terwijl andere sterren "goede sterren" worden genoemd. Een eigen-
aardig verschijnsel, waarvoor op aarde eigenlijk geen juiste verklaring moge-
lijk is. De mensen projecteren b.v. een hel of een demonische wereld op of
in de nabijheid van een bepaalde ster; elders menen zij hemelse jachtvelden
te zien; kortom, hun rijk van verrukking, hun ideaal. Zou dit misschien
kunnen voortkomen uit het aanvoelen van de persoonlijkheid van die sterren?
Want u ziet nu al die sterren wel, maar ^{zijn} die sterren alle gelijk? Daarvoor
moeten we even afstand doen van het menselijk standpunt, want anders lopen
we vast.

Uitgaande van de sterrenwereld en de krachten in de sterren zelve
blijkt ons in de eerste plaats, dat we twee hoofdgroepen hebben. En deze
hoofdgroepen zijn wel zeer eigenaardig. Zij bestaan nl. uit tegengestelde
materie. Elk van deze sterren vormt een veld, waardoor zij andere materie
(dus tegengerichte materie) sterk afstoot. Het is dus practisch onmogelijk
dat gewone materie in contact zou komen met wat men misschien anti-materie
zou kunnen noemen. Zou dit toch gebeuren, dan zou waarschijnlijk een enorme
explosie, een ontbinding van krachten daarvan het gevolg zijn.

Nu is er nog een eigenaardigheid: het blijkt nl. dat een bepaalde ster van
anti-materie op een gegeven ogenblik is uitgewerkt. Wanneer zij het geheel
van haar krachten heeft ontladen, blijkt er in de nabijheid een ster, een
krachtveld of een nevelveld te ontstaan van positieve materie. Er is dus
klaarblijkelijk een verschuiving van het stoffelijke van de ene kant van de
grens naar de andere. Daarom durf ik niet te spreken van verschillende
rassen onder de sterren. Ik zou eerder willen spreken van twee werelden,
die elkaar doorkruisen, maar elkaar nooit kunnen beroeren. Werelden, die
beide gevoed worden uit dezelfde energie, zodat energie die uit anti naar
normaal gaat in normaal materie kan vormen; en omgekeerd: energie onttrok-
ken aan materie wordt omgezet in kracht anti-materie.

Hier nu bestaat een groot raadsel. Hoe ligt het nl. met de persoonlijkheden?
Het blijkt, dat deze persoonlijkheden elkaar wel verstaan en wel con-
tact met elkaar hebben, maar nimmer in staat zijn elkaar te kennen, volko-
men te kennen. Het is een soort telefoongesprek, een radiogesprek over
verre afstand, waarbij woorden klinken maar volledige zinnen eigenlijk maar
zelden onverminkt doorkomen. Hieruit volgt m.i. dat de bewustzijnsvorm in
beide sterren gelijk kan zijn maar dat door de totaal verschillende mate-
riële geaardheid een werkelijk en reëel contact, zoals het tussen de leven-
de sterren in de materie zelf bestaat, onmogelijk is.

Dan vinden we verder sterren van verschillende grootte maar ook van
verschillende activiteiten. Wij kennen sterren, die als groepen optreden.
We kennen niet alleen dubbel-sterren, maar er zijn ook trio's, dus stelsels
van drie sterren. Er bestaan zelfs enkele stelsels, ofschoon niet direct
in de nabijheid van de aarde, die uit vijf of zes sterren zijn opgebouwd, die
elkaar voortdurend kruisende banen volgen. Elke ster heeft in een dergelijk
verband haar eigen baan, haar eigen levensritme, maar beïnvloedt klaarblij-
kelijk zeer sterk de andere sterren, terwijl dit natuurlijk ook wederkerig
het geval is; zij wordt dus ook sterk beïnvloed. Zien wij een dergelijke keu-
ze optreden, dan blijkt dat de sterren in een dergelijk verband altijd van
verschillende geaardheid zijn. Wij zullen nooit een tweeling vinden van twee
precies even grote en gelijk actieve sterren. Vaak komt echter voor: b.v.
een zeer fel werkende en levende maar kleine ster (een blauwe ster) en
b.v. een rode, een haast inactieve ster (een rode reus).

Ook zien we, dat wanneer meer sterren (zoals b.v. die systemen van groe-
pen van zes à zeven, waarover ik sprak) optreden geen enkele van de aan-
wezige sterren in een gelijk stadium van activiteit verkeert. Wanneer de
activiteit wisselt - wat inderdaad gebeurt - blijkt dit ritmisch te gaan,
waarbij nu eens deze dan eens gene ster de boventoon voert.

Het is mij onmogelijk hier een vergelijking te maken met het gezinsleven. Toch zou ik willen aannemen dat dergelijke sterren-combinaties een grote betekenis hebben en dat hier sprake is van een zeer intense uitwisseling van gedachtenkrachten en mogelijkerwijze zelfs van het vormen van een scheppend principe, dat later tot uiting komt.

Dubbel-sterren enz. hebben over het algemeen weinig of geen planeten. Als ze planeten hebben, wat voorkomt, dan bevatten deze zelden of nooit hoger ontwikkeld leven in zuivere materievorm. Er komt op dergelijke sterren of planeten wel een soort leven in energievorm voor, maar zelden.

Nu we dit dus allemaal weten, rijst nog een vraag: Hoe komt het dat al deze sterren met hun baanwerking en hun zeer verschillende instellingen toch schijnen te gehoorzamen aan bepaalde centrale wetten? Het is aan te nemen dat dit geschiedt van uit een punt, dat niet direct zichtbaar is als materie, maar dat persoonlijkheid en kracht heeft en zich meestal in het centrum ofwel aan het smalste punt van een spiraal bevindt. Hier zou dus weer sprake zijn van een hiërarchische verhouding: sterren, die een hiërarchie vormen zoals b.v. ambtenaren, generaals, ministers en eindelijk een regering, die echter weer staan onder een koning of een dictator of hoe u het noemen wilt. De sterrenniveaus t.o.v. elkaar blijken ook onderling weer zekere banden te erkennen. Dus boven de levende sterren schijnt een nog grotere bewustzijns- en levensvorm in stoffelijke zin te bestaan.

Hiermede heb ik getracht u een inzicht te geven van hetgeen er zich in die avondhemel kan afspelen; wat daar is. Maar ik zou zeker onvolledig zijn, als ik niet een ogenblik dieper op de scheppende uitingen van bepaalde sterren zou ingaan.

Het is niet aannemelijk dat slechts één enkele ster planeten zou hebben voortgebracht en dat slechts één enkele planeet door mensen zou worden bewoond. Als wij aannemen dat er sterren bestaan van ongeveer gelijke grootte, werking en leeftijd en van gelijke chemische samenstelling, dan mogen wij ook aannemen dat voor hen een persoonlijkheidsuiting plus een schepping op dezelfde of ongeveer gelijke wijze mogelijk is. Dan kunnen wij dus aannemen dat in dergelijke stelsels denkende wezens evenzeer en evengoed voorkomen als op aarde, als in het stelsel van Sol.

In de tweede plaats: Als wij aannemen dat sommige maar niet alle sterren planeten hebben, dan rijst de vraag, of wel alle wezens gelijk kunnen zijn. En het eerste antwoord dat wij vinden is al: Neen. Want als wij alleen reeds de planeten van uw eigen zonnestelsel met elkaar vergelijken, dan blijkt dat niet alleen de op hen heersende condities maar ook hun hoofdbestanddelen (de meest voorkomende gassen, de meest voorkomende metalen etc.) zozeer verschillen, dat daar geen gelijksoortig leven zou kunnen worden verwacht. Het is dus mogelijk dat zelfs in één zonnestelsel verschillende levensvormen voorkomen met alle andere mogelijkheden. Levensvormen, die elk voor zich een hoge beschaving kunnen bereiken, maar die nooit gelijke technische mogelijkheden zullen hebben.

Wanneer u b.v. moet leven in een methaanwereld, dan kunt u niet verwachten dat zuurstofverbindingen daar veel opgang zullen maken; en ge kunt ook niet verwachten dat men een ontwikkeling op metalen gaat baseren, zoals op aarde, omdat vele metalen in een methaanatmosfeer niet goed verwerkbaar blijken te zijn. Hebben wij te maken met planeten onder hoge druk, dan komen wij waarschijnlijk eerder tot een soort keramisch materiaal van onvoorstelbare dichtheid, dan tot de materialen die men op aarde gebruikt. Het blijkt dat eigen veldsterkte, statisch-electrische verhoudingen in de atmosfeer etc. voor sommige planeten geheel anders liggen dan op aarde. Bijvoorbeeld: De atmosfeer van Jupiter b.v. bevat gemiddeld ruim 170 maal meer lading per oppervlakte-eenheid dan de aarde. De potentialen zijn er in verhouding dan ook veel groter. Het is logisch dat een menselijk wezen daar niet kan leven noch enig wezen, dat niet tegen schokontladingen bestand is, want er heerst daar haast voortdurend onweer. Zo zou u verder kunnen gaan.

Er bestaan vele levensvormen. Maar een groot aantal levensvormen zullen elkaar nooit kunnen verstaan of bereiken. Zij leven onder te verschillende condities. Elk voor zich echter heeft tenminste gelijke mogelijkheden als de mens, ongeacht de trap van ontwikkeling, waarop hij zich thans bevindt.

Zo staan we dus voorⁱⁿ bewoond heelal. Een heelal, waarin de mens misschien van planeet tot planeet zou willen reizen. Of een ander levend wezen van ster tot ster. De mogelijkheden zijn zeker niet uitgesloten, gezien dat banen van kracht en straling de sterren onderling verbinden en reizen langs deze wegen in ieder geval mogelijk moet worden geacht.

Dan rest ons de vraag: Zou de mogelijkheid bestaan dat sterren onderling delen van hun schepping (en dus delen van hun persoonlijkheid) uitwisselen als een soort huwelijk, een soort vaststellen van een bewustzijnsverhouding, waarbij men elkaar kan corrigeren en aanvullen?

Ik meen dat - zeker bij levende sterren - ook dit zeker niet onmogelijk moet worden geacht. Elke ster kan beschikken - in de normale gang van zaken, als zij ten minste 5 à 6 planeten heeft - over ten minste 2 à 3 verschillend geaarde levenssoorten. Elke ster heeft dus de mogelijkheid ook met een bepaalde component van een andere ster contact op te nemen; een zeer interessant iets, waardoor het mogelijk zou zijn dat o.m. middels deze uitwisseling sterren elkaar lering en lessen geven, ook op zuiver materiëel, chemisch en energetisch vlak.

Dit zou ons natuurlijk onmiddellijk kunnen voeren tot ruimtevaart, vliegende schotels e.d. (Ik hoop, dat u mij zult ontslaan van de verplichting daarop te ver in te gaan. Dit is in de eerste plaats een theorie en pas wanneer wij alle vragen omtrent de levende sterren hebben beantwoord en behandeld, zou ik daarover zo dadelijk misschien iets kunnen zeggen.)

Nu blijft er nog één punt en dat is tevens 't laatste van mijn inleiding, die - zoals u bemerkt - deze keer niet zo buitengewoon zwaar is, maar toch zeker vele interessante punten naar voren brengt.

Als wij al deze stellingen accepteren, is het dan mogelijk dat er een hiërarchische verhouding bestaat tussen de mens en de ster? Mijns inziens: Ja. De grote persoonlijkheid van de ster omvat een bewustzijn, dat zeer vele malen een menselijk bewustzijn overtreft. Wij weten uit ervaring dat degeen, die de weg van inwijding gaat, zich innerlijk steeds verder ontplooit. Hij ontdekt steeds grotere volheid en grotere eenheid met de cosmos in zichzelf. Wanneer die cosmische eenheid van menselijk standpunt uit is bereikt, dan zal dit een beginpunt betekenen. Wij zullen dan ongeveer op het punt staan van Sol, of wilt u zeggen Re of wilt u zeggen Jaweh. Het blijft alles ongeveer gelijk. (Laat ons zeggen dat de vierletterige Godnaam in dit geval een rol speelt.)

Zo zou de mens kunnen evolueren tot het sterrenbestaan; en uit het sterrenbestaan misschien weer naar een onvoorstelbaar grotere hoogte. Het is echter duidelijk, dat niet alle mensen afzonderlijk daarheen kunnen "emigreren" a.h.w. Dus rest de vraag: Hoe kunnen wij ons voorstellen, dat de mensheid de volmaaktheid van een sterregeest benadert of bereikt? Mijns inziens zijn wij allen componenten, delen van datgene, wat de zon heeft geopenbaard. Wanneer de mensheid op aarde een eenheid gaat vormen, een harmonisch geheel, zal zij in de eerste plaats het wezen der aarde begrijpen en eraan gelijk zijn. Deze gelijkheid echter geeft recht op een zeer sterk contact met alle andere planeetwerkingen en -geesten. Een scholing, waardoor dus de groep - die in zichzelf al een soort bouwsel is geworden, een hechte eenheid, een soort Chinese puzzle misschien - contact krijgt met anderen en hernieuwd een groter bouwsel, een uit vele afzonderlijke puzzles opgebouwde, complexe puzzle ontstaat. Wanneer dit is bereikt (dus een samenwerking tussen mensen en geesten), lijkt het mij mogelijk het zonnebewustzijn te bereiken of te evenaren en vandaar verder te gaan. Overigens mag ik opmerken dat wij, die deze stellingen hebben onderzocht en ze waarschijnlijk achten, menen dat een dergelijk groot wezen eerst in zijn

volheid zal ontstaan, nadat een bepaalde zonneperiode (de levensperiode van een zon) voorbij is; dus niet onmiddellijk. Verder menen wij dat - wanneer een dergelijke persoonlijkheid is gevormd - zij zich niet in de onmiddellijke materie zal uiten, maar zeer waarschijnlijk haar eerste stoffelijke uitingen zal vinden in de wereld der anti-materie. Bepaalde onvolledige boodschappen en mededelingen van deze zijde, die wij meenden te kunnen ontcijferen, geven aanleiding tot die veronderstelling.

Daarmee heb ik u dan een inleiding gegeven en ik hoop met die inleiding de stof tot overweging, nadenken en tot het stellen van vragen. Misschien wilt u mij hier en daar op de vingers tikken en zeggen: Ja, maar hoor eens vriend, die stelling kennen wij hier niet zo. Doet u dit rustig. Dan kan ik u verklaren, hoe wij tot die stelling en gedachtengang komen.

-:-

D I S C U S S I E.

x U sprak over "planeten baren", o.a. doordat een ster in het zwaartekrachtsveld van een andere ster komt. Wordt daardoor materie uit het eerstgenoemde sterrenlichaam losgescheurd?

- Dat kan op verschillende wijzen gaan. Over het algemeen gebeurt er nl. dit: Er ontstaat dus een enorme massa-verdikking van de atmosfeer (zonne-atmosfeer is sterk beweeglijke materie), waarbij dus een zodanige uitstulping ontstaat, dat deze onder het zwaartekrachtsveld van een andere ster kan gaan werken als een soort onafhankelijk lichaam. Dit gebeurt aan twee kanten. Het gevolg is, dat er op den duur bij een afstand van - laat ons zeggen - 100.000 à 200.000 km dus een soort "worst" ontstaat, die in de eerste plaats fijne atmosfeer is, maar waarin zich later zwaardere materie-delen gaan bewegen. Deze worden losgescheurd, omdat deze sterren zich t.o.v. elkaar verplaatsen. Bij het afbreken van de directe veldrelatie blijft dan een deel (dus niet het geheel daarvan) in de atmosfeer. En krachtens de wetten van massa zijn de centra van grootste verdichting dan over het algemeen aansprakelijk voor de vorming van onder invloed van de sterren blijvende planeten; d.w.z. wervelende massa's van oververhitte materie. Deze koelen betrekkelijk snel af door gebrek aan veldwerking en direct contact, waardoor ze dan planeten vormen. Soms is dit één enkele massa, die barst. In een dergelijk geval krijgen we te maken met een aantal planeten met sterk verschillende baanhelling rond een ster. Hebben wij te maken met een "worst" die ineens een aantal planeten baart, dan ontstaan een aantal planeten in practisch één vlak van omloop, die echter een ongelijkmatige versnelling hebben, afhankelijk van hun massa en hun positie t.o.v. de zon, waarbij zij blijven. Dit zijn dus enkele van de mogelijkheden; er zijn er meer.

x De planeten blijven dus alle binnen de aura, binnen het krachtsveld van de ster, waaruit de materie is gevormd.

- In de praktijk is het een menging van materie, zodat het niet precies meer te zeggen is, wiens materie nu overheerst. Elk van de sterren kan daaruit dus een aantal planeten meenemen. In de praktijk zal over het algemeen, vreemd genoeg, de kleinste ster het grootste aantal planeten behouden. Waarom? Ja, volgens onze studies komt dit voort uit de grotere wentelingssnelheid van de kleine ster, waardoor diens aura of uitstraling, hoe u het noemen wilt, diens veld dus, actiever is en daardoor een snellere eigen rotatie kan geven aan de afzonderlijke delen van de uitgestoten materie; een deel ervan kan op de zon terugstorten. Wanneer het deel te groot is, krijgen we een explosie van de zon, waarbij practisch alle plane-

ten weer worden opgeslokt. Dan verslindt zo'n ster a.h.w. haar eigen kinderen weer. Denkt u aan het verhaal van Kronos, een aardige parallel. Maar is dat niet het geval, dan blijft de grootste hoeveelheid massa in de ruimte. Dan is in de buitenste planeten meestal iets meer van de materie van de andere ster aanwezig, terwijl de planeten, die het dichtst bij de zon liggen praktisch uit zuivere zonnematerie bestaan. Voor de zon en haar planeten zou dit betekenen, dat het grootste gedeelte van de planeten, waarschijnlijk tot Saturnus toe, zuiver uit aardmaterie zullen bestaan; daarin zou althans vreemde materie weinig of geen invloed hebben. De daarbuiten liggende grotere planeten en enkele kleinere, die er nog zijn, zouden daarentegen waarschijnlijk vreemde materie in zich dragen, waardoor daar andere varianten van de bekende elementen zouden optreden dan op aarde.

x Noemt men ze daarom "mysterie planeten"?

- Nu, dat is een uitdrukking, die niet direct daaruit voortkomt. Over mysterie planeten praat men nl. in de astrologie, in bepaalde geheimleren, maar in de astronomie nog niet.

x Door de invloed van de maan op de oceanen van de aarde ontstaan twee vloedgolven, die achterlopen t.o.v. de maan. Ontstaat er bij het passeren van een ster dichtbij de zon, dan ook niet twee diametrale uitstulpingen der materie?

- U veronderstelt in dit geval klaarblijkelijk een omloop van twee sterren rond elkaar. Dat komt alleen voor bij tweelingsterren; die lopen om elkaar. Maar over het algemeen betekent een ontmoeting van twee sterren een baanafwijking van beide sterren, een passeren, waarbij dus deze afstoting en aantrekking slechts een korte tijd duurt; en de materie-uitstulping tussen de beide sterren is daarbij in vergelijking zoveel groter, dat we aan de andere kant nu niet direct behoeven te rekenen met de vorming van blijvende planeten. Dat zijn dus veldwerkingen. Het is nl. zo: Luna beïnvloedt nl. niet alleen de aarde zelf maar ook heel sterk het aard-magnetisch veld en daarmee de atmosferische verhoudingen. Die atmosferische verhoudingen nu zijn weer direct in verband te brengen met de twee waterheuvels, de twee getijden, waarover u spreekt.

x U noemde bij de sterrenleeftijd $\pm 750.000.000$ jaar. Maar - zei u - er waren er ook, die het duizendvoudige daarvan haalden. Sommige astronomen hebben uit de snelheid van de wegvliegende nevels berekend, dat het begin van de grote explosie moet hebben plaats gehad ongeveer 6 miljard jaar geleden. Hoe verklaart u dit grote verschil tussen 6 miljard en 750 miljard?

- Heel eenvoudig doordat de verschuiving zoals men die op het ogenblik berekent in feite wordt gebaseerd op het spectrografisch verschijnsel, nl. de verschuiving van het rood in het spectrum naar rechts. En daaruit komt men dus tot deze conclusie. Maar die conclusie is niet juist, omdat men op aarde nog niet in staat is geweest onafhankelijk van de eigen zon het Al waar te nemen. De ideeën van een uitdijend Al, zoals die worden verkondigd op aarde, zijn dan ook niet volkomen juist.

x De constante van Hubble, nl. de verhouding tussen de afstand van de nevelvlek en de snelheid, waarmee zij wegvlucht. Is deze uit de lucht gegrepen?

- Nu, nee, die is gebaseerd op waarnemingen; maar deze zijn zeer eenzijdig. Iemand, die in een trein zit en van daaruit een auto waarneemt en op grond van de verlenging of verkorting van de auto de snelheid van de auto wil berekenen, zal - omdat hij zijn eigen snelheid nooit precies kan kennen - nooit juist kunnen uitrekenen wat er gaande is. U weet, bij verhoogde snelheid krijgen we een verkorting van vorm en verandering van massa. Dus het is ook niet mogelijk. Men heeft op aarde nu eenmaal niet de beschikking over punten, die ver genoeg van de aarde verwijderd zouden zijn, om vandaaruit het Al waar te nemen. Met het gevolg, dat zelfs de meest wetenschappelijke berekeningen en waarnemingen alle berusten op theorieën,

die - gezien de eenzijdigheid van de feiten - niet juist zijn.

x Ik meende, dat dit wetenschappelijk overal aanvaard werd.

- Er zijn wetenschapsmensen onwetenschappelijk genoeg om aan te nemen, dat de wetenschappelijke verschijnselen niet geheel wetenschappelijk verantwoord zijn, maar wetenschapsmensen menen op wetenschappelijke gronden zich hiertegen te moeten verzetten, waar het een aantasting van de wetenschap is.

x Dat laatste moet ik tegenspreken. Het komt, omdat hun geen andere gegevens ter beschikking staan en ze moeten roeien met de riemen die ze hebben.

- Ik zou alleen dit willen opmerken, dat op aarde de belangrijkste ontdekkingen altijd worden gedaan door z.g. niet-wetenschapsmensen, die pas later als wetenschapsmensen erkend worden door de wetenschap en dat de wetenschap heeft moeten toegeven dat ze ongelijk had en de schijnbare leek gelijk. Het komt voort uit het feit, dat alle wetenschap vastgeroest zit in een bepaald denkspoor. Laten we daar niet te ver op doorgaan. We kunnen aannemen, dat de wetenschapsmens oprecht is maar door zijn wetenschap ook in zijn denken en redeneren eenzijdig.

x Als de persoonlijkheid van een ster is ontstaan uit het steeds meer en meer samenvloeien van daar vóór afzonderlijk bestaande delen (zoals b.v. vele kleine druppels water één grote druppel kunnen vormen), is er dan ook een soort parallellisme gaande bij de mens; en is ons bewustzijn reeds het product van vroeger afzonderlijk reagerende bewustzijnsvormen? En is de Rode Adam het toekomstbeeld, waartoe onze mensheid zich moet ontwikkelen?

- Ja, ik kan daar alleen dit antwoord op geven: De vergelijking van de Rode Adam is natuurlijk - zijnde een kabbalistische vergelijking - in deze theorie niet helemaal in te passen, want dan moeten we er ook de vernietiging van de Rode Adam (dus zijn teloor gaan, laten we het zo zeggen) bij verwerken. In de praktijk blijkt echter, dat al wat op het ogenblik mens is, is gevormd (als geest dus) uit een aantal kleinere bewustzijnsvormen; dat het menselijk organisme bestaat uit een reeks schijnbaar geheel in het lichaam passende maar toch ook weer zelfstandig reagerende kleinere delen, die men dus een zekere beperkte persoonlijkheid niet kan ontzeggen. Van dit standpunt uitgaande zou gezegd kunnen worden: zoals een eenheid van geest (een sterregeest) kan worden gebouwd uit b.v. een mensheid, is de mens reeds nu het product van kleinere bewustzijnsvormen, die langzaam maar zeker tot een min of meer harmonisch geheel zijn samengevoegd. Wanneer de mensheid haar totale eenheid heeft verworven en zich ook weer in een juiste en harmonische verhouding, waarbij elk wezen dus een eigen taak aanvaardt, maar het collectieve bewustzijn als zijn werkelijk bewustzijn leert beschouwen, wanneer die mensheid zover komt, dan zijn wij heel dicht bij die Rode Adam. En mij dunkt, dat men daarheen moet groeien, dat dit de enige ontwikkelingsmogelijkheid is: Wij zien nl. in het Al een - zij het niet altijd even gelijkmatige - evolutie. En deze evolutie blijkt altijd te gaan naar het meer samengestelde, waarbij het meer samengestelde tevens een grotere eenheid wordt.

Voorbeeld: het éencellige dier ontwikkelt zich tot het meercellige; het meercellige gedraagt zich als eenheid, maar elke cel op zichzelf kent alle eigenschappen, die eens het éencellige dier kende. Op den duur treedt specialisatie op; elke cel blijft een eigen bewustzijn, zij het meer gespecialiseerd, maar maakt bewust deel uit van het grote geheel.

Ik meen, dat de mensheid ten slotte hiertoe zal moeten komen,

x Dat bewustzijn waar u over spreekt, dat celbewustzijn, lijkt mij dus een soort organisch bewustzijn. Maar wij verstaan onder ons eigen bewustzijn toch meestal wat anders. Ik heb niet veel begrip van wat mijn lever of nier, of welk ander orgaan voor bewustzijn heeft.

- Omdat u niet gewend bent daar aandacht aan te schenken. Maar mag ik u even herinneren aan het feit, dat wij onder somnambulistische slaap of onder hypnose dat denken wél kunnen realiseren en dus een mens daar wel toe

kan komen en dat hij dan klaarblijkelijk zijn organen wèl kan voelen en kan weten wat erin fout is. Hetgeen blijkt uit de z.g. zelf-diagnose - in de oudheid wel zeer geliefd - die ook in de tijd van Mesmer in Parijs opgang heeft gemaakt en die men op het ogenblik weer op sommige plaatsen naar voren tracht te halen, aangezien zij voor het organisme de meest juiste genees- en behandelingswijze aangeeft. Alleen meent men nu dat een dergelijke diagnose moet worden ondersteund door medisch onderzoek. Het organisch bewustzijn is er dus wel, maar in het totaal bewustzijn is dit orgaan onbelangrijk; slechts voor zichzelf is het belangrijk en bewust, maar in het geheel heeft het slechts een functie, zodat het deel uitmaakt van een geheel, dat zich als zodanig met een grotere wereld bezighoudt, omdat dat orgaan ten slotte een soort aanhangsel is geworden, een soort appendix.

x Wij zouden dus dat celbewustzijn of orgaanbewustzijn kunnen beschouwen te liggen onder onze bewustzijnsdrempel?

- Als u dat zo wilt zeggen: ja. U kunt dus zeggen dat het voor een groot gedeelte kan worden teruggebracht tot onderbewuste en zelfs automatische of automatisch-mechanische processen in het lichaam, die wel worden geregistreerd en waargenomen en waaromtrent gegevens bekend zijn, maar die als zodanig niet bewust meer worden verwerkt. Bewust verwerken wij alleen de totale indruk.

x Er werd gezegd, dat het collectieve bewustzijn van de mensheid tot sterbewustzijn zou kunnen emanciperen. Dus als het "Ken uzelve" verwerkelijk is?

- Op het ogenblik bestaat een bovenbewustzijn. Dit bovenbewustzijn - dat kan worden aangetoond - heeft reeds een sterke invloed op de mensen. Maar de mens realiseert zich dat niet. Eerst wanneer de mens zich het bovenbewustzijn realiseert - en dat kan alleen voortkomen uit de kennis van zijn eigen wezen, waardoor hij de van buiten komende invloed dus juist kan vaststellen - zal een bewust mee- of tegenwerken in het bovenbewust bestaan mogelijk zijn en daardoor een bovenbewuste eenheid van mensen ontstaan, bestaande uit voor zichzelf denkende, maar nu bovenbewust in zich erkennende wezens, die zo als eenheid handelende, elk voor zich eigen oordeel en vermogen behouden. Ik hoop, dat die formulering voldoende is.

x Maar is het niet voordat het geheel der mensheid zich van het collectief bewustzijn zal zijn bewust geworden, dat de mogelijkheid ontstaat dat het zich als sterbewustzijn openbaart?

- Ik denk, dat op een gegeven ogenblik de niet-bewuste elementen worden achtergelaten; dat hebben we in het verleden ook gezien.

x Ten opzichte van het bovenbewustzijn zijn wij dan - om op het beeld van zo even terug te komen - de afzonderlijke cellen of organen, die daarvan een deel uitmaken?

- Ja, zegt u het maar zo: De mensen zijn de cellen van het lichaam "mensheid".

x En dat lichaam "mensheid" omvat het bovenbewustzijn?

- Dat vloeit uit het gestelde voort.

x Is de invloed Aquarius afkomstig van één ster? Zo ja, beïnvloedt deze dan het gehele zonnestelsel en hoe is de verhouding van Aquarius tot ons zonnestelsel?

- De invloed Aquarius is niet afkomstig van één ster maar van een bepaald deel van de hemelruimte, waarin een aantal gelijk gestemde sterren werkzaam is en leeft.

De verhouding tot de zon is: een wederzijds erkennen van de zon tot deze sterren en deze sterren tot de zon. De invloed op de planeten en dus ook op de aarde is over het algemeen, dat zij ietwat loskomen van het materialisme, omdat deze groep niet behoort tot de materiëel werkende en denkende sterren. Een grote invloed ligt hier in de richting van de fijnste materie (die rond deze sterren een rol speelt), zodat we kunnen verwachten dat de fijnere materiële vormen en mogelijkheden - ook meer grof-materiëel uitgedrukt eventueel - op aarde en ook op andere planeten een

grote rol spelen. Hierbij geldt dus tevens het zuiverder tot uiting komen van noodlot of toeval, omdat het sterrebewustzijn sneller reageert op deze invloed dan het menselijke.

x De nevels hebben een soort discusvorm. Verder sprak u bij nevels in wording over trechters. Maar er zijn ook bolvormige groepen. Hebben die een andere functie?

- Neen. Dat is een tussenvorm. Ten aanzien van de ontstaansvorm krijgen we te maken met een werveling. En deze werveling heeft oorspronkelijk de vorm van een kleine trechter; deze breidt zich naar boven uit. Wanneer zij haar maximum verbreding heeft verkregen, zal zij gaan krimpen: wat verder uitgaat, wordt weer kleiner en zo ontstaat een soort dubbele kegel. Daaruit ontstaat dan langzaam maar zeker, nadat praktisch alle sterren zijn gevormd en onderling door vage sluiers van materie in zeer fijne verdeling zijn verbonden, een bol. Dan gaat de totale werveling en draaiing van dit stelsel dus een rol spelen. Wanneer het stelsel ouder wordt, zal een groot gedeelte van de daarin nog vrij aanwezige materie door sterren worden opgenomen of eventueel in bepaalde donkere wolken zijn samengekomen, waarin dus vaste delen bestaan en dan krimpt het; dan krijgt het een afplatting. Bij die afplatting blijkt dan, dat de oude verdeling van de massa, welke in de werveling is ontstaan en die we eerst niet zo goed konden zien, weer tot uiting komt. We spreken dan wel over een discus, maar in feite is het eigenlijk een soort zonnerad; d.w.z. er is een zeer dichtbevolkte kern, waarin meestal enkele duidelijk kenbare gaten zullen voorkomen (het lijkt in het midden op een Gruyère kaas) en aan de buitenkant bevinden zich dan een aantal uitlopers, die met de draairichting meelopen en elk voor zich vaak ook weer een kleine bolvormige of stervormige kleinere constellatie van sterren in houden. Dit is dus de wordingsgang en de veroudering a.h.w. van de nevel, die u daardoor kunt vaststellen.

x Moet ik uit wat u zei begrijpen, dat wij aardmensen en u aardgeesten tezamen een eenheid moeten gaan vormen (een zon)? Indien dit juist is, kunt u dan zeggen, of er nog persoonlijkheid overblijft?

- Nu, ik voel er niet veel voor om aardgeest genoemd te worden. Dat is eigenlijk een soort geestelijk aardmannetje. Maar ik begrijp, wat u bedoelt. Kijk eens, u moet zo denken: wij zijn een bewustzijn in zeer vele materiële vormen; zelfs de fijnste geest, die wij kennen, heeft toch nog deel aan de vorm-kennende energie, zij het als veld, zij het als zeer fijne materie. Wij allen tezamen vormen één eenheid. Wij kunnen gezamenlijk groeien tot iets als de zon, maar niet tot de zon zelf. We kunnen dus die eenheid, die grootheid, bereiken. Wanneer wij die bereikt hebben, dan is voor ons dus de mogelijkheid aanwezig, dat wij incarneren a.h.w. in een zon. Dat is niet noodzakelijk, maar het is mogelijk en we weten dat het inderdaad enkele malen gebeurd moet zijn. We ontdekken daarbij verder, dat in de meeste gevallen een dergelijke incarnatie plaatsvindt in een materie, die een tegengesteld veld, een andere wentelingsverhouding kent dan de eigen materie, waarin we thans leven. Dat is zo'n beetje alles, wat we er eigenlijk van kunnen zeggen. U kunt verder vragen.

x Met de voorbeelden, die u gegeven hebt, is het wel duidelijk.

x Het is mij nog niet helemaal duidelijk. De afzonderlijke mensen vormen de cellen van de mensheid.

- Dus als bewustzijn.

x Dus wat zich op het ogenblik aan het vormen is, is bovenbewustzijn.

- Het bovenbewustzijn zal het eindbewustzijn zijn van de totale mensheid. Maar waar het thans nog niet gerealiseerd is (vergelijkend zouden wij kunnen spreken van een bewustzijnsvorm als ongeveer van een dier, wel instinctieve reacties maar nog geen bewuste en overlegde handelingen), zo vormt zich op den duur dat bovenbewustzijn tot een redelijk bovenbewustzijn, waarin dan alles is opgenomen en dat alles bewust kan ervaren.

x En dat redelijk bewustzijn zou dan op den duur kunnen reïncarneren in de vorm van een sterregeest (een geest in een ster)?

- Ja. Dus die hele groep wordt dan van buitenaf gezien een eenheid, één persoonlijkheid; en die kan - wanneer een stoffelijk voertuig noodzakelijk is - zich dus openbaren of uiten in b.v. een ster.

x U zegt: van buitenaf gezien. Maar er is ons vroeger ook wel eens gezegd, dat de zon een nogal onevenwichtige ster is. Is dan in dat bewustzijn toch ook nog een zekere verdeeldheid aanwezig?

- In de zin van een neurose of een complex kan dat ook bij sterren voorkomen. Dus niet zo, dat men innerlijk volkomen verdeeld is, zodat het in brokstukken uiteenvalt, maar er kan een eenzijdigheid bestaan, instabiliteit dus. En nu wordt die instabiliteit bij de zon overigens wel zeer sterk ook materiëel geuit. Uw zon is nl. één van de sterren, die eigenlijk voortdurend op het randje af van nova blijft zwerven. Zij heeft een reactie, die steeds het kritieke punt nadert, maar nog niet overschrijdt. Dat zou betekenen, dat wanneer uw zon op een gegeven ogenblik terecht zou komen b.v. in een wolk van waterstof-atomen, zoals er hier wel zijn, daardoor een reactieversnelling zou kunnen ontstaan waardoor ze wel nova wordt, ook al duurt dan die aanloop-periode waarschijnlijk ettelijke honderden jaren. Dat is dus een theoretische mogelijkheid.

En laat ik verder nog even opmerken, dat voor sterren evenzeer als voor mensen mag gelden, dat het uiterlijke lichaam niet altijd de kwaliteit en de geaardheid van de geest bepaalt. Zoals vele mensen daarmede gelukkig zullen zijn, zullen ongetwijfeld ook vele sterren dit feit op prijs stellen.

x Zijn die dan ook zelfbewust?

- Elk bewustzijn, dat een "ik"-erkenning inhoudt, ongeacht of we hier willen spreken van ego, super-ego of wat dan ook, houdt een zelfbewustzijn in. Elk bewustzijn, dat geen zelfbewustzijn is, mag niet als persoonlijkheid worden beschouwd of gerekend. Ook wanneer wij één- worden met het Goddelijke, zullen wij ons in zekere mate van onszelf bewust zijn, al is het slechts door onze erkenning van de verhouding, die tussen ons en het Goddelijke bestaat. Dit kleine stukje esoterie kunnen wij op de koop toe nemen.

x Het kernpunt van wat ik niet begrijp, is dat een ster, die ik beschouw als een brok materie, toch eigenlijk een ziel en een wil heeft.

- Ja, u bent ook een brok materie. Heeft u geen ziel, heeft u geen wil?

x Ja, maar ik kan praten en ik kan denken.

- Ja, goed. Dacht u dat die ster dat niet kon? U kunt die ster niet verstaan. Maar die fout ligt aan u; dat ligt niet aan die ster. Zo moet u het bekijken. Stel u nu eens voor dat er mensen zijn, die telepathen zijn, maar niet kunnen praten. Dan zegt u dat ze doofstom zijn; denkt u misschien dat zij minderwaardig zijn. Dat is lang niet altijd zeker en noodzakelijk. Iemand, die blind is en doofstom (er is zo'n geval geweest) zou je dus ook als minderwaardig kunnen beschouwen. Maar als een benaderingsmogelijkheid wordt gevonden, dan blijkt dat hij over een verduveld grote wil en een verduveld groot intellect en vaak ook over wat wij noemen "een grote ziel", dus een groot gevoel voor de wereld en alles kan beschikken. Met andere woorden, de maatstaf die u aanlegt is onjuist, omdat u uitgaat van het feit, dat iets, wat een persoonlijkheid heeft, moet kunnen praten en willen, zoals u praat en wilt. Daarbij stelt u uzelf als de kroon van de schepping en dus hoger dan een ster; en dat kunt u niet, want u bent véél kleiner dan de ster, u leeft veel korter etc. Wat voor een ster één woord is, kan misschien tien jaar menselijke tijd nemen. U hebt de tijd niet om te luisteren, u heeft te veel te doen. Op den duur zou u het zich misschien kunnen realiseren. Misschien dat de wetenschap er eens achter zal komen, maar dat zal nog wel een tijd duren.

Ik hoop, dat het voldoende is. U moet me niet kwalijk nemen, ik probeer het hier zo kort en zo duidelijk mogelijk te zeggen. Het is niet denigrerend bedoeld.

x Maar als men naar de sterrenhemel kijkt, stil, dan wordt men overweldigd niet alleen door de schoonheid maar ook door iets, wat je niet kunt

zeggen. Kun je dan eigenlijk iets opvangen?

- Nu, misschien voel je iets aan van het bestaan van de persoonlijkheden. Zoals je in een donkere kamer kunt komen en toch kunt voelen dat er iemand aanwezig is. Maar ik geloof niet, dat het verdergaat.

x De persoonlijkheid van een ster kan zich in materiële vorm openbaren. Kan in dit verband gedacht worden aan Melchizedek, waarvan Paulus zegt: Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening?

- Dat is inderdaad wel mogelijk maar niet waarschijnlijk. Melchizedek behoorde nl. tot de z.g. Witte Orde en had zover mij bekend wel degelijk een vader en een moeder. Maar hij is niet opgenomen in de geslachtslijsten van Israël, wat hem op zichzelf, geloof ik, niet meer of minder mens maakt.

x Schuré spreekt over de komst van het Zonnewoord in verband met het bewustzijn dat Zarathustra en later Jezus bezielde (of inspireerde). Houdt dit hiermee ook verband?

- Ja, dat houdt hiermede verband, omdat wij de regelmatige openbaring van waarden - en ik zou haast willen zeggen: het regelmatig openen van nieuwe mogelijkheden tot inwijding - m.i. wel degelijk mogen zien als een directe werking van de Zonne-Logos (Zonne-Persoonlijkheid dus) op de planeet, zich openbarende door wezens of middelen, die daartoe hetzij geschapen hetzij gebruikt worden.

En ik geloof dan ook zeer zeker, dat wij in de periode, waarin u thans leeft, een z.g. aanlooptijd kunnen zien; dus: hernieuwde openbaringen, hernieuwd meesters op aarde; vervolgens een periode van onrust; en ten slotte weer de stabiliteit, het verkrijgen van het nieuw-geestelijk contact; om daarna weer langzaam te komen tot de tijd, waarin een laatste openbaring van deze periode (Aquarius) de sleutel vormt voor het begin van een nieuw tijdperk.

x In sommige incantaties wordt gesproken van de Genii van de Zon. Zijn dit delen van het zonnebewustzijn, die een afzonderlijke uiting vormen?

- Neen, dat is niet helemaal juist. Hier komen we in het grensgebied van de magie terecht. Er wordt aangenomen dat elke planeet (en wat dat betreft dus de zon evengoed als de maan, die hier beide in hetzelfde verband worden gezien) op een bepaalde wijze is bezielde. En wel in de eerste plaats hebben zij eigen persoonlijkheid; in de tweede plaats hun z.g. eerste heerser of vorst en hun eerste genius. Daarbij wordt de vorst gezien als een gepersonifiëerde openbaring, in beperkt stoffelijke vorm, voor andere levende zielen of krachten, die op zo'n planeet - hetzij in geestelijke of in stoffelijke vorm dus - verkeren. Terwijl dan de dienaar (de genius) mag worden gezien als een soort engel, die dus de taken en bedoelingen a.h.w. van de ziel van de planeet (de eigenlijke persoonlijkheid dus) verwezenlijkt.

Maar als u de verhoudingen goed hebt bestudeerd, dan zult u b.v. tot de conclusie komen dat de genius van de zon volgens deze berekening de vorst van de maan is. En hieruit volgt al dat we hier niet met normale waarden of verhoudingen te doen hebben, maar dat deze verhoudingen alleen in hiërarchisch verband zijn opgesteld om de benadering van bepaalde krachten van uit een menselijk en aardse standpunt mogelijk te maken. Men heeft dus relaties vastgesteld van uit het standpunt van een aardse mens tussen bepaalde delen van entiteiten, die op een planeet leven. Of ze daar nu werkelijk deel van die persoonlijkheid zijn is dus niet zeker en in de meeste gevallen is dit volgens mij zelfs uitdrukkelijk niet zo.

Het zijn dus eigenlijk geestelijke bewoners van zo'n planeet, als u het zo wilt noemen. En deze zijn dus in zodanige verhoudingen gerangschikt, dat hun eigen harmonie met andere planeten - of met de zon zelve - tot uiting komt, zodat de mens uitgaande van bepaalde dienaren zou kunnen komen tot een benadering van de Zonne-Logos zelve; of bepaalde delen van die Zonne-Logos, als vertegenwoordigd in de planeet-ziel, de planeet-geest.

Dat is een zeer typisch systeem, omdat nl. weer elke genius, elke heerser,

dus zijn eigen onderdanen heeft. Men splitst steeds verder in functies en ziet elke functie verpersoonlijkt. Dit is niet altijd volledig waar in letterlijke zin, maar voor de magische benadering is het waar genoeg om als werkhypothese te dienen en resultaten te geven.

x In de bijbel spreekt men o.a. van engelen, aartsengelen, krachten, machten, heerschappijen, tronen, serafijnen, cherubijnen. Is dat een opeenvolging van steeds verder geëvolueerde krachten in dit verband?

- Dat is een poging om ook hier een dergelijke hiërarchie op te bouwen, waarbij rekening moet worden gehouden met bepaalde Assyrisch-Babylonische, Egyptische en Perzische invloeden, later verrijkt door Syrisch-Griekse invloeden. Dit heeft gevoerd tot dit systeem. En daarbij is dus een typisch Judeïsche uitdrukking gevonden voor godensystemen van andere volkeren, waarbij deze nu worden voorgesteld als engelen (dus als onderdanen van de Enige God), zodat het monotheïsme kan worden gehandhaafd en toch het functioneel verband met lagere krachten niet geheel wegvalt.

x En in een uitdrukking als in één van de Psalmen: "Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort", is dat een gedachtengang betrekking hebbende op de opklimmende krachten in de hiërarchie?

- Ja, dat blijkt hier wel uit. Dat zegt de psalm zelf.

x Wij kennen het totale bewustzijn van de mensachtigen (zowel stoffelijk als geestelijk) onder de naam: Rode Adam. Staat dit bewustzijn gelijk aan de entiteit, die u noemde, welke zich weer als geheel uit de anti-materie kan vormen?

- Inderdaad. En nu mag ik hier misschien iets verder op ingaan. De Rode Adam bewandelt de aarde. Maar de aarde behoeft hier niet te worden gezien als déze aarde, waarop u leeft, maar mag worden gezien als een wereld, onverschillig welke, ook een cosmische wereld.

Indien God in Zijn cosmos een persoonlijkheid schept en deze sluimert in (d.w.z. verliest zijn energie), dan wisselt hij daarmee naar het andere gebied, waarin zijn uiting in delen plaatsvindt. Als zodanig zou kunnen worden gezegd, dat de Rode Adam mogelijkerwijze een bewustzijn of zelfs een bewustzijnsgroep is geweest, die zeer waarschijnlijk in het rijk van de anti-materie heeft bestaan. Door een verlies aan energie (het insluimeren) wordt deze Rode Adam door de Boze (de scheidslijn, de wet) overgebracht in het rijk der materie, maar is hierin verstrooid en verdeeld; de oude verhouding bestaat niet meer. Nu moet deze verhouding in bewustzijn (het erkennen van het "ik", van alle delen en zo het zich samenvoegen tot het geheel) hernieuwd ontstaan, waarna de totale verwezenlijking, wederom in de anti-materie, zal plaatsvinden.

Het is vreemd, dat deze kabbalistisch-esoterische gedachtengang dus ook in deze theorie van de bezielde sterren en wat we daarvan hebben kunnen leren - al is het misschien niet al te veel - past. Ik geloof, dat als we verder willen gaan en vele oude gedachtengangen en vergelijkingen nazoecken, wij nog meer dergelijke eigenaardige parallellen met deze toch meer wetenschappelijke thesen van deze avond zullen vinden. Mij dunkt, dat wij als het rijk der volmaking - van uit ons standpunt - het rijk van de anti-materie zullen mogen zien en dat wij zeer waarschijnlijk zelfs "de dag en nacht van Brahma" (het einde der tijden e.d.) hiermede in verband mogen brengen. Want indien wij aannemen, dat op een gegeven ogenblik de energie in beide vormen van Al (anti-materie en materie) volkomen gelijk is, dan ontstaat de dood der beweging. Er is geen tijd meer in het tijdloze en door het ophouden van de beweging zet materie zich om in energie (we hebben de nacht van Brahma), waarna de gedachte zich als beroering (beweging) hernieuwd openbaart, maar wederom in tegendelen en als zodanig een nieuwe dag vormt met nieuwe mogelijkheden om te wisselen van het ene vlak naar het andere en zo weer te komen tot een volmaakte bewustwording. Dat was dan even een opmerking, die niet helemaal bij het onderwerp hoort, maar die ik zo graag wilde plaatsen.

- x U hebt gesproken van Algol, de ster van Perseus. Deze heeft een licht-zwakkere begeleider, die om Algol wentelt en daarvan voor ons een veranderlijke ster maakt. Is die begeleider nu van positieve stof of van negatieve?
- Een negatieve ster kan nooit een positieve begeleider hebben, want tussen deze beiden zou dan een zodanige spanning ontstaan, dat ze van elkaar worden afgestoten; ofwel een zodanige onderlinge beïnvloeding dat beiden zich zouden oplossen in oer-energie met alle gevolgen voor de cosmische structuur in de omgeving, die daaruit voortvloeien.
- x En toch spreken we hier op aarde ook over negatieve stof. In enkele gevallen zijn zelfs zulke eenheden afgezonderd voor een kort ogenblik. Is die negatieve stof niet in de onmiddellijke omgeving van de aarde?
- Neen. Dat kan niet. Kijk eens, negatieve materie wordt onmiddellijk vernietigd. Zij explodeert of lost zich op, zodra zij in contact komt met positieve materie en omgekeerd. Wanneer wij dus een negatief materiëel stelsel opbouwen dat complex is, kan dit niet in de nabijheid komen van een positief stelsel, zonder dat beide gelijktijdig hun gehele energie ontladen; en dat betekent de ontbinding van beide; en dat betekent weer een verstoring in het structuurveld van het u bekende Al met als gevolg wijziging van sterrenloop en weet ik wat nog meer; de grootste cosmische rampen, die je je denken kunt. Het komt zeer weinig voor.
- x In het begin van het stollen van de aarde was haar atmosfeer zeer zuurstofarm. Haar huidige atmosfeer van zuurstof is pas later ontstaan en er waren ammonium en methaan als nu op Saturnus aanwezig. Is het niet mogelijk, dat dit daar een aanloop-stadium is en dat er te zijner tijd ook een zuurstof-atmosfeer ontstaat?
- Tot mijn spijt niet. Kijkt u eens, de zuurstof-atmosfeer op aarde kon alleen ontstaan door de wijze, waarop zij haar baan trekt rond de zon, de zonne-energie die zij in zich opneemt plus de eigen gesteldheid. Wanneer wij spreken over een ammonia-methaan-atmosfeer, dan mogen wij daarbij niet vergeten dat deze in een begin-periode bestond en de aardkorst toen nog practisch vloeibaar was; voorts dat de wereldzeeën als zodanig nog niet gevormd konden zijn. De verbindingen, die hier ontstonden, hebben op den duur de zuurstof overgelaten, terwijl een groot gedeelte van de andere gassen langzaam maar zeker naar buiten is ontweken. De aarde heeft nl. een heel wat hogere atmosfeer (stratosfeer), dan men over het algemeen aanneemt. Daar vindt u o.m. de genoemde gassen plus bepaalde edelgassen en zelfs bepaalde metalen in gasvormige toestand ver naar buiten toe. Hetzelfde vindt u b.v. bij Venus. Een en ander is dus het gevolg van het wijken van gassen, die niet passen in het eigenlijke wezen van de aarde. Zou deze in een andere temperatuur-structuur liggen, een andere innerlijke werking en warmte hebben, dan zou ze b.v. een methaan-ammoniak wereld geweest zijn. Maar dan zou ook haar samenstelling van elementen totaal anders zijn. Dan zou ze geen menselijk leven hebben kunnen dragen. Dat vloeit eruit voort. Dus alleen wanneer u zo'n grote ster zeer dicht bij het zonne-fornuis zou kunnen brengen, dan zou u daar misschien op den duur bij een sterk afnemen van omvang en ten slotte een hele reeks erupties, waardoor de innerlijke spanning en het eigen zwaarteveld veel zwakker wordt, op den duur misschien een soortgelijke wereld kunnen krijgen. Maar in de huidige omloop ziet het er niet naar uit, dat dit ooit het geval zal zijn. Dat hebben de mannetjes van Mars indertijd al onderzocht en daar zal de aarde binnenkort weer eens aan beginnen, zo'n vijfhonderd jaar.
- x Is anti-materie voor de mens waarneembaar?
- Neen, uit de aard der zaak niet.
- x Die ster Algol noemt men een negatieve ster. Daar bedoelt u dus niet mee van anti-materie?
- Dat bedoelde ik in dit geval wèl. Ik heb alleen gezegd, dat Algol en zijn duistere begeleider dus beiden van dezelfde structuur moeten zijn.

Maar wat u ziet is de straling, de uitwerking ervan, zoals deze in voor u kenbare materie tot uiting komt; u ziet niet de ster zelf. Overigens, de zon zelf ziet u praktisch ook niet. Men kan de zonne-atmosfeer waarnemen onder omstandigheden, men kan zelfs haar speciale uitschieters zien (wat men de protuberansen noemt), maar het werkelijk zonne-oppervlak kan een mens ook niet zien. En wel om de doodeenvoudige reden, dat dit zo sterk actief is, dat wat de mens daarvan ziet nooit een werkelijk beeld is. Hij moet zoveel elementen wegnemen, dat hij eindelijk iets overhoudt wat niet meer echt is.

x Men zegt, dat de maan uit het aarde-lichaam is voortgekomen ongeveer op de plek waar nu de grote diepte van de Stille Oceaan ligt. Maar er is ook een andere mening, die zegt dat de maan een dubbelster is van onze aarde. Wat is uw mening hierover?

- Mijn mening is, dat de aarde oorspronkelijk een eigen maan heeft gehad, die dus deel van haar materie is geweest en dat deze heel lang geleden teniet is gegaan door het indringen van Luna, die eerst een baan langs de zon heeft moeten beschrijven, betrekkelijk dicht langs de zon zelfs, en ten slotte daardoor zo sterk werd geremd, dat ze door de aarde werd ingevangen met als gevolg een lichte baanwijziging van de aarde en wijziging van de stand van de as der aarde.

x Dus het is eigenlijk een dubbelster.

- Het is een vreemdeling, die langzamerhand wel binnen is gekomen en nu alleen een satelliet is, dus geen ster. Het kan dus nooit een dubbelster zijn; twee planeten kunnen geen dubbelsterren zijn.

x Is de eerste Luna van de aarde vergaan, uit elkaar gesprongen of wat dan ook?

- Laten we het even op micro-cosmisch niveau nemen; het is gemakkelijker te vergelijken. Wanneer ik een electron in een baan heb en ik breng in diezelfde baan een tweede electron, dan verspringt het andere electron. Ofwel het lost zich op, dan wel het verspringt en het begint een eigen baan. En wij nemen dus aan, dat dit inderdaad is gebeurd met de oorspronkelijke satelliet en dat deze ten dele waarschijnlijk bij andere planeten terecht is gekomen en ten dele waarschijnlijk in de ruimte is verdwenen, ofwel elders opgenomen. Er zijn er onder ons, die de theorie aanhangen dat daardoor die beruchte vijfde planeet (de asteroïden-gordel) zou zijn geëxplodeerd. Persoonlijk heb ik het niet nagezocht. Ik durf daarover dus geen definitieve mening geven.

x Een vraag over de evolutie van de aardmens (-geest) tot b.v. Boeddha en Christus, maar ook over een opgaan in een gezamenlijk hoger bewustzijn als beheersers van een ster. Het verschil tussen deze beiden.

- Is er een verschil? "Ik zal met u zijn", zegt Jezus, "tot het einde der dagen." Jezus is in dit bovenbewustzijn. Hij is zich bewust van het geheel. Wij zijn het niet. Als wij er ons ook van bewust worden, dan zit die verdere evolutie-mogelijkheid er nog evengoed in. Met andere woorden als u het precies uitgedrukt wilt hebben: De mens zal eerst een zodanig bewustzijn van zichzelf, van zijn eigen verhouding tot de Godheid, moeten verwerven als b.v. Jezus of de Boeddha, vóór de mensheid als geheel (als hernieuwde persoonlijkheid) verder kan gaan op het pad van de levende sterren, waarover wij spraken. Het is geen verschil in wezen maar alleen een verschil in fase.

x De menselijke persoonlijkheid kennen wij op een gegeven ogenblik, zoals wij nu zijn. Maar in wezen zijn wij veel meer, want wij zijn alles tegelijk, alleen buiten de tijd.

- Ja, natuurlijk.

x Dan zijn we dus zowel het eindproduct als het beginproduct.

- Natuurlijk.

x Hoe is dat dan te rijmen met het opgaan in het gemeenschappelijk, het collectief bewustzijn van de tegenwoordige mensheid om dan tot een eventuele andere belichaming te komen?

- U bent deel van de mensheid. U gaat er niet in op. Uw bewustzijn realiseert zich een bestaande toestand en komt daardoor tot het voor zichzelf verwerkelijken van een andere, op zichzelf reeds bestaande, fase in het eigen bestaan van de mensheid. U maakt hier nl. de fout, dat u mijn betogen - die dus zijn opgebouwd van uit een meer menselijk standpunt, althans geestelijk standpunt - nu plotseling vergelijkt met het standpunt van het Goddelijke, waarin alle dingen eeuwig, blijvend en onveranderlijk zijn. Maar voor ons is het niet zo. Zolang ons bewustzijn niet alle dingen gelijktijdig kan omvatten, maar fase na fase van eigen wezen en eigen relatie met het geheel vaststelt, is er voor ons tijd, is er voor ons evolutie en ontwikkeling. Voor ons. Voor God kan er voor ons geen evolutie of ontwikkeling zijn, want God kent en schept het begin en het einde. Hij is begin en einde tegelijk. En in Zich kent Hij alle tussenliggende fasen. Voor Hem bestaat dus de volmaakte Persoonlijkheid, waarbij je mens kunt zijn, ster en deel van God gelijktijdig. Maar de mens moet er zich van bewust worden om dit voor zich - en ik mag er ook wel bij zeggen voor de broeders en zusters in geest en stof dus - te verwerkelijken. Onze strijd is niet de strijd om iets te "worden" wat wij nog nimmer zijn geweest, maar onze strijd is om dat bewust te worden, wat wij zijn.
- x Dus te realiseren.
- Ja. Bewust datgene te zijn, wat wij volgens de goddelijk Wil moeten zijn in het goddelijk bouwwerk van de schepping. En daartoe moeten wij afstand doen van de waan of de begoocheling, als u het zo wilt, datgene wat in ons als voorstelling bestaat, maar buiten ons niet feitelijk in de goddelijke Werkelijkheid is, om zo onze eigen vorm terug te kennen (daar heeft u het "Ken uzelve" terug) en uit dit kennen van onszelven te beseffen wat we zijn voor anderen; van daaruit te komen tot het begrip van wat wij zijn in God en dan zijn wij meteen in het tijdloze. Want wie weet wat hij is in God, weet wat hij is door alle tijden.
- x U had het zo pas over de mensheid. Maar volgens de theosofen incarneren uit het dierenrijk telkens nieuwe bewustzijnsvormen in het mensenrijk en nog lager uit de planten- in de dierenwereld. Waar is nu eigenlijk de grens van de mensheid?
- Daar waar de mens hem stelt. Het is nl.: de mens probeert te bepalen wat wèl mens is en wat niet mens is. Maar wij spreken over de mensheid omdat het voor de mens de enig aanvaardbare vorm is van een bewustzijn, waarvan hij deel uit wil maken. Op het ogenblik dat ik u hier allemaal ga vertellen dat de honden, de apen, de katten, de sprinkhanen en de vlooien eigenlijk uw verwanten zijn.....
- Laat ons daarom rustig het woord "mensheid" gebruiken en niet te veel ingaan op de wordingsgang, die voortdurend plaatsvindt, want anders wijken wij heel veel af van de levende sterren en dan komen we vandaag of morgen in dubio te staan, want de vlooi, die we dooddrukken is eigenlijk een verre neef van je. Mag je nu je eigen familie wel eigenlijk uitmoorden of moet je ze vrijelijk voeden?
- x Er zijn tegenwoordig twee theorieën omtrent het ontstaan van het heelal: die van de voortdurende schepping en die van de eenmalige enorme ontploffing van samengebalde materie. Als men de eerste theorie aanvaardt, waaruit ontstaat dan de materie?
- Ja, wij zien dat een beetje anders. Wij zien het nl. als een wisselen van twee aan elkaar vreemde vormen van materie, die elk voor zich, zich ontbindend in kracht, overgaan in de andere vorm. Er is dus sprake van een soort wip, waarop twee verschillende personen zitten. De beweging, die u ziet, is het schijnbaar voortdurend scheppen van een ster en het voortdurend teniet gaan ervan.
- x Dus eerst moet materie overgaan in energie, energie weer in materie.
- Ja, zo zou u het kunnen zeggen. Er zitten natuurlijk nog andere dingen aan vast, dat zou voor vanavond een beetje te ver voeren, geloof ik. De hele kwestie heel kort gesteld: de theorie van het heelal dat plotse-

ling ontstaat stelt een mogelijkheid, maar is juist mede noodzakelijk om een verklaring te geven voor de theorieën, die men over dat uitdijend heelal heeft. Dit uitdijend heelal is nl. alleen te verklaren, als wij aannemen dat het totaal van alle materie door een explosie is ontstaan. En zo voert de ene theorie tot de andere. Maar het wil nog niet altijd zeggen, dat deze waar is.

x U zei nog iets over de ruimtevaart.

- Nu, heel kort wil ik er wel iets over zeggen. In de eerste plaats bestaat ruimtevaart natuurlijk. Er zijn rassen met een andere instelling. - ik wil niet zeggen beter of slechter dan de mens, maar anders dan de mens, vooral volgens hun geestelijke instelling, hun periode van ontwikkeling - die ruimtevaart bezitten. De ruimtevaart wordt gebaseerd op verschillende krachten o.m. afbuiging van een magnetisch lijnenstelsel, b.v. op zwaartekrachtverhoudingen en al wat ermee samenhangt.

Ook in uw eigen zonnestelsel komen deze krachten voor. Laten we het daar voorlopig op houden. Wat die ruimtevaart verder betreft, zult u wel begrijpen dat de ruimtevaarders nu niet direct overal reclame voor zichzelf zullen gaan maken en dat - wanneer zij eindelijk tot ingrijpen worden gedwongen op een planeet als deze - zij dat zeker zullen doen volgens hun eigen normen en wetten, daarbij bovendien gebruikmakend van de machten, waarover zij wel en de wereld niet beschikt. Laten we dus hopen, dat de mensheid voorlopig met die ruimtevaarders op aarde niets te maken krijgt en eerst zelf de ruimte zal leren betreden als een vreedzame mensheid om dan te ontdekken, hoe groot eigenlijk het Al is en hoeveel wezens daarin leven.

Stel u niet voor, dat er b.v. galactische federaties bestaan of zo; die zijn er niet. Daarvoor zijn de verhoudingen en de afstanden te groot en de verschillen van rassen en leefwijzen evenzeer. Het enige wat in het Al zeer veel voorkomt - dat zal de mensheid ook wel leren - is een uitwisselen van gedachten. Vooral omtrent bepaalde filosofieën en bepaalde erkende grondregels. Daaruit kan iedereen voor zichzelf alles opbouwen wat noodzakelijk is.

Ik hoop, dat ik het daarbij mag laten. Het is heel eenvoudig. Ik zou haast zeggen: houdt u er voorlopig geen rekening mee, dat er vandaag of morgen een vliegende schotel komt, tenzij u zo rijp bent in de geest als Elia, die wèl met een vurige wagen ten hemel kon varen.

Vrienden, ik geloof, dat ik daarmee mag afsluiten. Ik moet zeggen, er waren verschillende vragen bij, die mij persoonlijk zeer zijn befallen. Ik hoop, dat het wederkerig is en dat mijn antwoorden naar uw genoegen zijn geweest. Ik ben dankbaar voor een avond, die m.i. vruchtbaar is geweest in geestelijk opzicht en die daarnaast u misschien weer eens een andere visie heeft gegeven over bepaalde dingen in het Al.

: - : - :